

KD 2/4-1983

Af Kai
Kjær-Hansen

Før søndagen

Troen på det utrolige

Påskedag

Da sabbaten var omme, købte Maria Magdalene og Maria, Jakobs moder, og Salomes vellugtende salver for at gå hen og salve ham. Og ganske tidlig på den første dag i ugen kommer de til graven, da solen var

stået op. Og de sagde til hverandre: »Hvem skal vælte os stenen fra indgangen til graven?« Men da de så op, ser de, at stenen var væltet fra (den var nemlig meget stor). Og da de kom ind i graven, så

de en ung mand sidde ved den højre side iført en lang, hvid klædning, og de blev forfærdede. Men han siger til dem: »Bliv ikke forfærdede! I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede, han er

opstanden, han er ikke her, se, dér er stedet, hvor de lagde ham. Men gå hen og sig til hans disciple og til Peter, at han går forud for jer til Galilæa, dér skal I se ham, som han har sagt jer.«

Bortset fra arkæologer, hører det vist sjældenhederne til, at levende mennesker har lyst til at gå ind i — eller ned i — en grav. Og da slet ikke den grav, som indeholder ben af en, man havde kær.

Dog er der én grav, det er anderledes med. Den grav, man lagde ham i, som den troende har meget kær, Jesus.

I Jerusalem udpeger man sådan en grav. Og for at det ikke skal være løgn, er der to steder: Dels den i de gamle kirkes Gravkirke, som nogle med et endnu bedre navn kalder Opstandelsens kirke. Og dels er der protestanternes have med en grav — i det mindste fra Jesu tid.

Om det nu er det ene eller det andet sted — eller et helt tredje — man lagde Jesus, er for så vidt ligegyldigt. Det væsentlige er jo, at Jesus ikke længere er i graven.

At være på stedet og kunne gå ind i en åben grav, gør nu ikke troen på det utrolige lettere. Nogle påskepilgrimme skuffes da også. Troen prøves også her. For her melder spørgsmålet sig: mSnakker jeg om Jesu opstandelse, som jeg snakker om en anden stor mand, hvis tanker lever videre, selv om han er død?

Eller tror jeg det utrolige, at han er opstået, den stendøde Jesus, som ikke blev lagt skinddød i graven?

Sådanne tanker trænger sig ikke mindst på, når man står over for en åben grav, som den i gravhaven i Jerusalem i dag. Her smuldrer påskemantikken bort, men så er der måske også mulighed for at fornemme påskens gode nyheder fra livets Gud: Jesu sejr over synden, døden, dommen og fortabelsen.

At få lov til at gå ind i en grav, som kunne være Jesu grav, er i det mindste en levende illustration til det, som påskevangeliet fortæller: at den korsfæstede Jesus gik ud af graven, den begivenhed, som ingen så, men som troen fastholder som sandt og ikke kan leve uden.

Vantroen og troen er enige om, at kal-

de Jesus for den korsfæstede. Vantroen siger, at den korsfæstede er død. Troen siger, at den korsfæstede var død.

Vantroen og troen er enige om at kalde Jesu opstandelse for det utrolige. Derfor tror vantroen ikke. Troen bekender derimod: Vi har fået troen på det utrolige skænket.

Den korsfæstede og opstandne er ikke her, siger engelen til kvinderne ved graven. At de sammen med disciplene mente, at det var slut med Jesus, vidner deres handlinger og tale om. Efter den lange fredag var der gået en lige så lang lørdag, sabbaten. Først herefter var det muligt for kvinderne at gøre det færdigt, som de mente skulle gøres færdigt for deres færdige mester. De kom for at give ham den sidste æresbevisning og ordne hans lig.

Men den korsfæstede var på det tidspunkt, hvor solen var stået op, blevet til den opstandne.

Og det giver livet perspektiver.

Ser vi på den lange fredag uden at se den i opstandelsens lys, ser vi blot mørke og død. Og med lidt anstrengelse kan vi måske øjne heltemod i døden hos en mand, som kæmpede for alt det han havde kært, og døde, da det gjaldt. Men det er ikke blot at rationere glæden fra glædens Gud, men at tilintetgøre den. For hvad hjælper det os, når døden er lige rundt om hjørnet — for os selv eller en af dem, vi har kær? Eller der, hvor døden allerede lige har været og efterladt sine væmmelige mærker?

Og på den anden side: En påskedag uden en langfredag giver en ualvorlig glæde. Da er den pris, som Jesus betalte med sit eget liv for at redde en fortabt menneskehed, tilsidesat.

Men set sammen er begivenhederne på den lange fredag og påskemorgenens sjælen i det kristne evangelium. En gang for alle er Jesus blevet ofret. En gang for alle er han opstået. Følgerne heraf er lange som evigheden selv og angår os.

Som dem, der ved Helligånden er kommet til tro på den korsfæstede og

opstandne Jesus, skal vi nemlig se ham som han er. Engang. Det er opstandelseshåbet, som ingen væmmelig død kan bryde.

Og til dem, der nu tror på den korsfæstede og opstandne Jesus, kommer han selv. Og lever livet med dem. Det er livet i opstandelsens lys. Aldrig at være alene. Det gælder også den, som døden ellers har taget alle og alt fra.

Kvinderne ved graven fik løftet om, at Jesus ville gense sine disciple i Galilæa, og til dem hørte Peter stadigvæk, han med de store ord om Jesus, men som alligevel fornægtede ham så groft, da det kom til stykket.

Det er opstandelsens tryghed, at Jesus også i dag kommer til os, der er kommet i klemme med store ord om ham, men alligevel gennem vore ord og liv fornægter opstandelsens kraft. Den opstandne har stadig guddommelig medlidenhed.

Og han, som selv døde og opstod, skal en gang gå ind i vore grave, og kalde de hensmuldrede ben til live. Eller samle den aske sammen, som er spredt ud på havene. Nogle gange af nød, andre gange for hånligt at gøre det sværere for livets Gud at finde en — hvis og engang ...

Men inden da, inden han kommer til frelse for dem, der bier og biede på ham, oplever den troende i opstandelsens lys, at livet her er værd at leve..

Leve og dø for sig selv, gør den, der ikke er kommet til tro på det utrolige. Leve og dø for den korsfæstede og opstandne Herre gør den, der lever i troens vidunderlige utroighed. Han, der gik ud af graven og efterlod den tom, står selv som garant herfor.

Afslutningen for Jesus var begyndelsen til en ny tid. Derfor kunne også den kendte tyske teolog Bonhoeffer, da han blev hentet fra sin celle i koncentrationslejren og ført ind i døden, sige: »Dette er afslutningen. For mig er det begyndelsen til livet.«

Det sagde en, der ikke havde flygtet fra livet, mens han levede. Opstandelsestroen giver også livet nu et mærkbart fortegn.